

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita B. Matris Teresæ, De lesv Fvndatricis Monasteriorvm Monialivm & Fr. Carmelitarum discalciatorum ex prima regula

Ribera, Francisco de

Moguntiaë, 1603

Cap. XIV. In quo tractatur secundus gradus orationis, qui est, quando anima gustus magis particulares sentire incipit, vt cognoscantur quod sint dona supernaturalia, & est notatu dignum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43365

tiones & causas quare passus sit, & quis sit qui est passus, & quo amore pertulerit, sed anima id quærendo non defatigetur, sed per intellectū cum Christo remaneat, & sit ipsi ita comes, vt secum loquatur, rogando vt se ita humiliare dignetur, vt secum loquatur: & dicas illi, quod in tali loco stare promeritus non sit. Quando eò peruenire poterit, licet adhuc fuerit in orationis principio, magnam sentiet vtilitatem. Certè anima mea talem sensit, vt ne quidem aliquo signo exprimere eam possim. Sua Reuerentia consideret, si ita est, faciat Dominus vt mecum in omnibus dignetur esse contentus, Amen.

CAP. XIV.

In quo tractatur secundus gradus orationis, qui est, quando anima gustus magis particulares sentire incipit, vt cognoscantur quod sint dona supernaturalia, & est notatu dignum.

POSTEAQUAM iam dixi quanto cum labore hic hortus irrigatur, ex puteo labore manuum aquam hauriendo, nunc dicemus quomodo secundò ex ordinatione Domini huius horti minori cum labore per instrumētum quoddā hauritur, ita vt labor non debeat esse continuus, & aliquando requiescere potest. Hic incipit anima coadunari, & est donum supernaturale, postquam illa nullo modo possit istum statum acquirere adhibita qualicunque diligentia, Verum est, quod per aliquantulum temporis, vtens

illo artificio defatigetur, & defatigando sese per intellectū vasa impleuerit, sed hic est aqua paulo altior, & ideo minor est defatigatio, quàm si ex puteo hauriretur, dico quod aqua sit magis vicina, quia illud donum animæ datur, vt clarius cognoscatur. Hoc aliud nihil est, quam potentias in se colligere, vt maiori cum gustu in eo delectetur, in quo se contentam videt: sed ideo potentia non perduntur, vel dormitant, sed sola voluntas occupatur, tali modo (sine eo quod sciat quomodo) vt captiuetur & includatur, sciens quod ipse idem Dominus ex sua voluntate se ipsum in anima captiuum reddit, quā ipse amat. O Iesu & Domine mi, quantum hic tuus iuuat amor, qui tantopere nostrum ligatum tenet ita, quod aliud nihil in eo momento amare posse videatur quàm te. Alia duæ potentia voluntatem adiuuant, vt habiles fiant ad gaudendum in tanto bono, licet quandoque eueniat, quod stando vnita ipsa voluntas, multum impediunt, sed de eo non curatur, sed remanent in sua quiete & gaudio, etsi velint de nouo se colligere, voluntas & voluntas & duæ alia potentia perdentur; quia sunt tunc sicut columbæ, quæ eo cibo non sunt contentæ quem Dominus columbarij sine earum defatigatione tribuit, sed cibum alibi quærunt, & sic difficulter inueniunt, vt redire cogantur, & sic vadunt & redeunt, vt videant si voluntas alicuius sit particeps de quo gaudet, & si Dominus illis cibum præbere velit remanent, sin minus vadunt
vt quæ-

vt quærant, & credere quod voluntati utilita-
tem præstent, sed quandoque volens memoria,
& imaginatio repræsentare, id quod gaudet, no-
cet. Animaduertat igitur, vt ita cum dictis po-
tentijs procedat sicut dicam. Omne quod in hoc
casu contingit, maximæ est consolationis, & ita
parui laboris, vt oratio non defatigetur, licet
diutius duret, quia intellectus in hoc loco suc-
cessiue multum operatur, & plus intelligit, sicut
ille qui per industriam plus aquæ ex puteo hau-
rit, quàm qui vi manuum suarum haurit, lacry-
mæ quas hic Dominus dat sunt cum condimen-
to, & licet sentiantur, tamen non procurantur.
Hæc aqua diuinæ gratiæ est tanti boni, quam
hic Dominus dat vt faciat virtutes primæ ora-
tionis sine aliqua comparatione crescere, & cre-
scendo recipit aliqualem notitiam gustus diui-
næ gloriæ, & ita crescit vt perueniat ad veram
virtutem quæ Deus est, vnde reliquæ omnes
virtutes proueniunt: quia sua maiestas incipit
se eiusmodi animæ communicare, & vult, vt ip-
samet sentiat, in quo modo se illi communi-
cat. Incipit statim quando hucusque peruenit
perdere desiderium verum terrenarum (pro
quo non potest satis Deo gratias agere,) clarè vi-
dendo, quod ne per vnicum quidem momētum,
istius satiæ gustus hic haberi potest: nec sunt
diuitiæ, nec dominium, nec honor aut delecta-
mentum in hac vita quæ sufficiant ad explican-
dum hunc gustum, quia est vera satiæ: & vi-
detur quod anima satiatur, vbi hic in terrenis

faciari non potest. Videtur mihi, quod intelligimus in quo satietas illa remanet, cum hic non remaneat aliqualis displicentia: & tunc est plenus gustus, sed displicentia postea succedit, videndo quod gustus sit finitus & non possit illum recuperare, nec scit quomodo, quia licet seipsam defatiget per poenitentiam orationes, & per alia, si Dominus dare non vult, omnia parum iuuant. Vult per suam magnificentiam Deus, ut anima cognoscat, quod sua maiestas adsit: ut iam non sit necesse inuitare illam, sed secum sine strepitu loqui, cum ibi sit praesens; & quod mouendo tantum labia intelligat, & cum anima maneat. Videbitur forsitan impertinens quod dico, cum sciamus, quod Deus omni tempore intelligit & nobiscum manet, de quo dubitare non licet quin ita sit. Itaque dico quod noster Imperator & Dominus vult ut intelligamus hic, quod ille intelligatur, & id etiam quod sua praesentia operetur, & quod velit particulariter cum magna illa satisfactione operari, quam tribuit interius & exterius magna cum differentia: quae est inter delectationem & satiетatem huius mundi & illam, quia repleti videtur illud vacuum quod per nostra peccata in anima nostra fecimus. Illa satisfactio in interiori animae nostrae inuenitur, & nescit per quam viam, nec quo modo venerit: nec scit quandoque quid facere, quid velle aut quid petere debeat. Videntur omnia simul inueniri, & nescit quid inuenerit, nec scio modum quo declarare id possim ut intelligar, quia
illi

illi magna hic doctrina est necessaria, qui nos ad hoc propositum instruere vellet: cum multi nesciant, quid sit auxilium, vel gratia generalis & particularis, & istud auxilium particulare hic vult Dominus, vt anima illud videat, quasi vt dici solet, oculis nostris, & propter alia nonnulla in quibus errores contineri possunt, & ideo dixi bonum esse si docti sint. Sed cum sciam quod quæ hic scribo docti reuidebunt qui intelligunt: si aliquis error hic erit, parum curo, & securè procedo, sciens quod tam in literis quam in spiritu possim remanere securissima, cum mea scripta præsentari illis debeant, qui iudicium habent, & si quid in illis mali est auferent. Nunc verò indicare vellè id quod est, sicuti quoddam principium, quando Dominus incipit eiusmodi præstare fauores, ipsa enim met anima eos non cognoscit, nec scit quid de se ipsa facere debeat, quia si Deus illã per timoris viã custodit, sicuti me custodiuit, labor erit magnus, si alioqui nõ habet magistrũ, q̄ intelligit. Sed & est magni gustus, ab ipso intelligere animæ suæ interiora, quod est seipsam quasi videre depictam, vt clarè videat, quod per eam viam procedit, & magnum est bonũ illud scire quod facere debet, vt, in quocunque statu velit, progrediatur. Multas habui molestias, nec non multum temporis insumpsi, cum nesciuerim quid facere debuerim, multisq; compatiõ animabus, quæ, cum ad hunc terminum perueniunt, sunt solæ, quia licet multos legerim libros spirituales, qui illud tractent, quod ad hoc

propositum facit, attamen parum declarant, & licet satis declarent, habebit nihilominus anima quod agat, vt seipsam intelligat, si alioqui non sit bene exercitata.

Desidero mihi à Domino gratiæ abundantiam, vt in hoc loco exprimere possim effectus quos in anima res illę supernaturales operantur, vt ex effectibus intelligatur quādo est Dei spiritus quantum in hac vita intelligi potest, licet semper bonum sit, vt procedamus cum timore & consideratione, quia quantumlibet sit à Deo, posset dæmonium se transfigurare in Angelum lucis; & si anima non est optimè exercitata non cognoscet: & conuenit, vt cognoscat & intelligat, quod sit exercitata quò ad orationis culmen perueniat.

Sed multum tædij sentio, vt necesse sit auxilium à Domino implorare quò me adiuuare dignetur: cum mihi sint facienda exercitia communia, quæ aliæ Moniales faciunt, & multæ se offerant occupationes, prout in monasterio, quod construi incipitur, vt postea videbitur, & sic parua cum quiete successiuè scribo, cum quæ scribo summam requirant quietem: quia cum Dominus suam præstat gratiã, multo facilius & melius exprimuntur cõceptus. Et est simile, sicuti, quando quis habet depictum exemplar, ex quo accipit, quod laborare, aut depingere intendit. Sed si spiritus deficit, difficile quod mente concipitur, exprimi potest, licet multis annis in oratione perfiterit. Sic etiam attendendo
oratio-

& na on n- us ur, oi- cet ore eo, im on li- en xi- li- n- se io, & ia im & c- ex n- n- is do o-
orationi dum scribo facilius succedit, videndo clarè, quod non sum ego, quæ loquor; nec id per lucem intellectus mei dispono, cum sæpe sæpius contingat, vt postea non sciam, quo modo id dicere debeam. Ad nostrum reuertamur hortum, & videamus quomodo præparari arbores debeant, vt floreat, fructum præbeant, & tot flores quot chariophili producant, vtque suauem emittant odorem. Vsu huius comparationis delector. Nam in principio vitæ meæ spirituales, quando placuit Domino, vt inciperem ipsi inservire, infinitam mihi præbuit delectationem mihi persuadendo, qualiter anima mea quidam pro Domino hortus esset, in quo deambulando rogabam, vt augere paruorum florum virtutum odores dignaretur, qui iam cœperant prodire, & quod eiusmodi videndo pro ipsius essent gloria, quodque ad aliud non consideraret, quàm quod superfluum esset illud præscinderet, cum nihil pro me voluerim; optimè sciens quod in meliori statu germinare deberemus. Dico (præscindere,) quia tale in anima mea venit tempus, in quo amplius non fuit memoria huius horti, ita quod visus sit siccus, quodq, non inueniretur aqua ad sui conseruationem; imò videbatur quod nulla in anima mea virtus remanserit.

Quo tempore magna erat hortulani molestia, cum videretur eius labor frustraneus quem in excolendo & hortum conseruando insumpserat. Tunc oportunum erat tempus illas herbas malas eradicandi, licet paruæ essent, quæ re-

manferant, considerando nullam sufficere humanam diligentiam posse, si alioqui Dominus gratiæ suæ aquam nobis aufert, nostra quæ facimus bona parum æstimando, & pro nihilo reputando. Hic magna acquiritur humilitas, & flores de nouo crescere incipiunt.

O Domine hoc sine lacrymis referre non possum, nec non sine ingenti animæ meæ satisfactione, eo quod hoc modo nobiscum remanere dignaris. Tu enim es in sanctissimo sacramento, quod credere verè debemus, cum ita & in veritate sit: & cum magna veritate hanc possumus facere comparisonem, & si alioqui ex nostra non prouenit culpa, cum tua Maiestate gaudere possumus, posteaquam tu nobiscum manendo gaudes, dicendo, delicias tuas esse cum filiis hominum. Sed quid est ô Domine, cum maximam sentiam consolationem eiusmodi audiendo? eamque sentiebam quando adhuc in perditione eram peccatisque obnoxia. Possibile ne est ô Domine, vt inueniatur anima, quæ eò peruenit, vt cognoscat fauorem & amorem; quò cum ea remanere gaudes, denuo te offendere audeat, & nihilominus tanti amoris distractionem suffers, vt quotidie per experientiam videmus? Certum est quod eiusmodi inueniantur, sicuti ego non semel sed sæpius, faxit tua summa bonitas, vt ego sola sim ingrata, & illa quæ tanta commisi mala, summam & excessiuam demonstrauerim ingratitude: licet etiã per tuam infinitam bonitatem ex eo bonum elegeris

elegeris, nam quanto maius est malum tantò magis, misericordiæ tuæ resplendet bonum, hinc non sine ratione cum Propheta cantare possum.

Misericordias Domini in aeternum cantabo.

Rogo te ô Domine Deus, vt ita sit, & sine fine cantem, postquam tibi complacuit ita benignè mecum procedere, ita vt mirentur, qui me vidēt, & me ipsam extra me rapiunt sepius, vt meli⁹ te laudare possim, quā si in me essem, sed sine te ô Domine nihil possum, cuperentque flores huius horti truncari, quatenus infelix hæc terra denuo deueniat sterilis & arida vti prius erat. Sed non permittas Domine, vt perdatur anima quam tanto cum labore redemisti, toties de nouo liberaſti, & ex faucibus Draconis eripuisti. Ignoscat mihi sua Reuerentia extra propositum primum loquendo, dum nunc ad meum loquar propositum. Non miretur, cum res ipsa ita se in anima mea habeat sicuti nunc eam describo, quia procedere ita quandoq; prodest, vt in laudibus diuinis firmari & inhærerè melius possit, quando in scribendo sese repræsentant, vnde quis magis se obligatum videt, hic est, quod vt credo tuæ Reuerentiæ non displicebunt, postquam ambo (licet diuersimode) idem cantare possimus, cum & multò plura Deo debeam, ex eo quod quàm plurima mihi peccata dimisit, sicuti admodum bene tua reuerentia nouit.

CAP.